

Колко деца въ село сж ухапвани така!

Пъхнатъ си ржката въ нѣкоя дупка за птици, а вжтре се настанила змия, и детето полетява отъ дървото надолу.

О колко бой изядохъ презъ този день, само азъ си зная!

Плакахъ, молихъ се и на двамата, но тѣ още повече се озвѣряха.

И, за да ме измжчватъ, тѣ така жестоко убиваха малкитѣ птиченца, че сърдцето ми разкжсаха отъ жалъ.

А какъ пискаха край насъ майкитѣ на птиченцата! Какъ трептѣха съ крила и какъ до самитѣ ни ржце идваха, за да грабнатъ малкитѣ си! Но моитѣ другари бѣха си напълнили пазвитѣ съ камъчета и като съ градъ обсипваха злочеститѣ майки.

Така единъ камъкъ улу-чи една авлига.

Бедната птица изписка, завъртѣ се нѣколко пжти и падна предъ краката ми. Азъ бързо я грабнахъ и я притиснахъ до пазвата си. Следъ това тръгнахъ къмъ рѣката да я попръскамъ съ вода.

— Стой! — Кжде ще отивашъ? — извика Илия и се спусна подиръ менъ. Азъ се затичахъ къмъ рѣката и, когато гребнахъ съ шепа и пръснахъ нѣколко капки върху авлигата, той я изтръгна отъ ржцетѣ ми и я запрати всрѣдъ рѣката.

Авлигата плѣсна нѣколко пжти съ окървавенитѣ си крилца и следъ това изчезна подъ водата...

Но и това е било малко въ сравнение съ другото, което следъ единъ часъ се случи.

Отъ едни надвесени надъ рѣката върби Маринъ смъкна цѣло гнѣздо съ четири малки.